

støttelse, og det er en almindelig Regel, at det sker. Men det Ønske, Udvalget har haft om Forhøjelse, gælder jo kun den Tid, han har Ophold paa Sindssygeanstalten.

Den højtærede Minister udtalte, at han vilde tage Sagen fra Thy under velvillig Overvejelse. Det er sikkert ogsaa Udvalgets Mening, at Beboerne deroppe bør og skulle give et større Tilskud. Det nævnedes jeg ogsaa i mit første Foredrag, og jeg haaber, at denne Forhandling skal bevirke, at Beboerne deroppe strække sig videre. De ville saa sikkert i Fremtiden faa den Holdeplads, som, jeg synes alle maa indrømme, er nødvendig.

I øvrigt takker jeg Ministeren for hans velvillige Udtalelser om disse to Andragender. — Til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 5te Valgekreds (Jacob Christensen), der anbefalede Andragendet under Nr 90, skal jeg sige, at hvis der virkelig er Grund til at faa den vedkommende Holdeplads udvidet med Lade- og Lossespor, er der sikkert ingen her i Rigsdagen, der har noget imod det; men vi have jo nu i Dag hørt den højtærede Minister udtale — og det samme har han udtalt i Udvalget —, at Beboerne derovre maatte først anlægge en Bro over Aaen, og vi have ment, at det var en berettiget Fordring at stille til dem. Muligvis kan ogsaa denne Sag ordnes i Fremtiden, og jeg vil derfor tilraade det ærede Mindretal at tage Forslaget tilbage i Haab om, at Sagen kan ordnes i Fremtiden paa en til alle Sider heldig Maade.

Til det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), der har stillet Forslag om at henvise Betænkningens Nr. 58 til Ministeren for offentlige Arbejder, skal jeg sige, at Forholdene dernede ere jo fuldstændig private, som Ministeren ogsaa sagde, og ved Loven om Jernbaneordningen forleden Aar blev Fribefordring jo fratagen adskillige Mennesker. Det var drevet saa vidt med Fribefordring her i Landet, at næsten enhver, der kunde henvise til enten at være en mere eller mindre offentlig Person eller at være i en velgørende Forening, havde fri Rejse. Vi vare alle enige om den Gang, at det burde indskrænkes, thi det var næsten ved at blive et Uvæsen med hele denne Fribefordring. At ogsaa de ved det omhandlede private Selskab ansatte kom ind herunder og mistede deres Fribefordring, kan jeg i Grunden ikke finde, var saa urigtigt. Det vilde sikkert blive vanskeligt, om vi nu

skulde til igen at give Fribefordring. Andre Mennesker, som ogsaa tidligere have haft Fribefordring, ville komme og sige, at det er en Berøvelse af en Indtægt, som de tidligere have haft, og vi føle saa Medynk med dem og give dem atter Fribefordring. Det synes jeg egentlig ikke, der er særlig Grund til. For øvrigt har denne Sag ikke været forhandlet mellem Finansudvalget og Ministeren, da det ikke ses, at Andragendet har været hos Ministeren, men der var i Udvalget Enighed om, at Udvalget ikke godt kunde tage den Sag op. Jeg vil derfor tilraade det ærede Medlem at tage Forslaget tilbage, og hvis han fastholder det, vil jeg i alt Fald tilraade at stemme imod det lige saavel som mod det tidligere omtalte af et Mindretal stillede Forslag.

Guldbrandsen: Den ærede Ordfører har naturligvis Ret, naar han anfører, at for nogle Aar siden blev en stor Del af de Fripas, som vare uddelte til forskellige Embedsmænd eller Autoriteter, inddragne, og at det var rigtigt. Dette Princip med at uddele Fripas var blevet saa stærkt anvendt, at næsten enhver nogenlunde pæn Mand i Landet kunde køre frit paa vore Statsbaner. Dette maatte simpelthen opføre, og jeg var som Medlem af Kommissionen i sin Tid med til at stille Forslag herom. Men her foreligger der noget andet, her er der et Gensidighedsforhold. Jeg er ganske sikker paa, at Statsbanerne for Øjeblikket staa i Gensidighedsforhold til Befordringsinstitutioner baade til Lands og til Vands, baade herhjemme og ude. Det sydfynske Selskabs Funktionærer forlange jo ikke Frirejserne for ingenting. De ville ganske vist have det gratis, men de gøre, som jeg nævnte før, Indrømmelser, som i Virkeligheden betyde langt mere end disse 20 Fripas.

Jeg opfattede den højtærede Ministers Svar saaledes, at der var lukket af, ikke just paa Grund af den formelle Fejl, at Andragendet ikke var sendt til Ministeren direkte — han har jo vistnok faaet det ad anden Vej, nemlig fra Generaldirektøren —, men den højtærede Minister vilde under ingen Omstændigheder gaa ind paa Andragendets Tanke, selv om denne formelle Fejl blev redresseret ved, at Andragendet kom til ham. Jeg har jo saa ingen Fornøjelse af at opretholde mit Ændringsforslag og faa det stemt ned her i Rigsdagen, og jeg tager det derfor tilbage.